

РЕШЕНИЕ

№ 2521

гр. София, 15.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 19.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Боряна Петкова

ЧЛЕНОВЕ: Полина Величкова

Адриан Янев

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **11434** по описа за **2020** година докладвано от съдия Адриан Янев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, ал. 1 ЗАНН, вр. чл. 208 и сл. АПК.

Образувано е по касационна жалба на [фирма] срещу решение от 07.10.2020 г., постановено по НАХД № 19174 по описа за 2019 г. на Софийски районен съд, с което е потвърдено наказателно постановление № 468101 – F504872 от 09.10.2019 г. на Директора на ТД НАП - С., с което на касатора на основание чл. 180в, ал. 1 ЗДДС е наложена имуществена санкция в размер на 6100,02 лева за нарушение на чл. 176в, ал. 5, т. 3, вр. чл. 176в, ал. 1, т. 3 ЗДДС.

Касаторът излага съображения за допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на материалния закон от въззивния съд. Счита, че не е приложена разпоредбата на чл. 176в, ал. 13 ЗДДС, която изключва задължението на касатора да внесе обезпечение за получените доставки на течни горива, освободени за потребление по чл. 20, ал. 2, т. 1 ЗАДС. Излага доводи, че е разместена доказателствената тежест, тъй като е вменено задължение на касатора да установява потреблението и предназначението на горивата, което било задача на административнонаказващия орган.

Ответникът по касационната жалба изразява становище за неоснователност на жалбата.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административен съд - София-град, III – ти касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл. 218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл. 211, ал. 1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е основателна.

Софийски районен съд е установил от фактическа страна, че на 26.07.2019 г. е извършена проверка по документи [фирма], което е регистриран земеделски производител и с основен предмет на дейност – винопроизводство и гроздопроизводство. Установено е, че през месец май 2019 г. [фирма] е закупило от [фирма] течни горива, освободени за потребление по чл. 20, ал. 2, т. 1 ЗАДС, които са на обща стойност 30 500,12 лева (по фактура № 412823/14.05.2019 г. на стойност 10390,92 лева; фактура № 413182/17.05.2019 г. на стойност 9733,12 лева и фактура № 413865/27.05.2019 г на стойност 10376,08 лева). Прието е още, че дружество е извършило продажби на течни горива на обща стойност 5542,14 лева, с което е достигат до извод, че течните горива не са предназначени за собствено потребление. Изложени са доводи, че не се приемат възраженията за използване на горивото за собствени нужди и за отопление, тъй като приложените доказателства се отнасят за предходен период. Според въззивния съд за касатора е възникнало задължение за предоставяне на обезпечение на основание чл. чл. 176в, ал. 5, т. 3, вр. чл. 176в, ал. 1, т. 3 ЗДДС, което не е изпълнено и това е довело налагане на имуществена санкция в размер на 6100,02 лева на основание чл. 180в, ал. 1 ЗДДС.

Така постановеното решение следва да се отмени поради допуснати съществени процесуални нарушения на съда, изразяващи се в неизясняване на делото от фактическа страна.

Съгласно чл. 176в, ал. 1, т. 3 ЗДДС всяко данъчно задължено лице е длъжно да предостави обезпечение в пари, в държавни ценни книжа или в безусловна и неотменяема банкова гаранция за срок една година пред компетентната териториална дирекция на Националната агенция за приходите, когато за текущия данъчен период получи течни горива, освободени за потребление по чл. 20, ал. 2, т. 1 ЗАДС, с обща стойност на данъчните им основи над 25 000 лева, ако не е възникнало основание за обезпечение на друго основание. На основание чл. 176в, ал. 5 ЗДДС обезпечението се предоставя в 7 - дневен срок преди датата на освобождаване на течни горива за потребление по чл. 20, ал. 2, т. 1 ЗАДС, с чиято стойност се надвишават 25 000 лева.

Разпоредбата на чл. 176в, ал. 13 ЗДДС предвижда освобождаване на земеделските производители от задължението за предоставяне на обезпечение, когато получават течни горива, освободени за потребление по чл. 20, ал. 2, т. 1 ЗАДС, предназначени за собствено потребление.

В настоящия случай съдът е достигнал до извод, че течните горива не се ползват по предназначение, тъй като са извършени облагаеми доставки на обща стойност 5542,14 лева, но липсват мотиви за останалото количество, което е от значение, тъй като нормата на чл. 176в, ал. 1, т. 3 ЗДДС предвижда задължение за внасяне на гаранция за доставени горива на стойност над 25 000 лева. Напълно възможно е една част да е предназначена за собствено потребление, а друга част за продажба. Наред с това разпоредбата на чл. 176в, ал. 13, предл. второ ЗДДС не поставя изискване за реално ползване на горивото, а е достатъчно същото да е

предназначено за собствено потребление. В подкрепа на това е и обстоятелството, че обезпечението се внася преди доставката. Това налага да се изясни предназначението на цялото доставено количество гориво (дали е за продажба или за собствено потребление), като се съобразят редица обстоятелства: големина на стопанството; вид и количество на земеделски инвентар и техника; средномесечно потребление на гориво, изчислено на база предходен период или последващ период и други.

Районният съд не е изяснил горепосочените обстоятелства, поради което решението е постановено при неизяснена фактическа обстановка, а това е съществено нарушение на процесуалните правила, налагащо връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд. Тежестта на доказване в административно-наказателното производство лежи върху наказващия орган по аргумент от чл. 84 ЗАНН във вр. чл.103 ал. 1 НПК. Съдът е длъжен да изясни фактическата обстановка, чрез допустимите доказателствени средства и да прецени има ли извършено нарушение на чл. 176в, ал. 5, т. 3, вр. чл. 176в, ал. 1, т. 3 ЗДДС. Разкриването на обективната истина по делото, независимо от тежестта на доказване и пасивността на страните по делото, е приоритет за дейността на съда , поради което законодателят му е предоставил възможност не само по искане на страните, но и по свой почин (т.е., служебно) да събира доказателства, когато това се налага за разкриване на обективната истина. С оглед на гореизложеното обжалваното съдебно решение следва да се отмени и делото да бъде върнато на СРС за ново разглеждане от друг състав на съда в частта за горепосоченото нарушение.

По изложените съображения, Административен съд София – град, III – ти касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 07.10.2020 г., постановено по НАХД № 19174 по описа за 2019 г. на Софийски районен съд.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на Софийска районен съд при спазване на дадените указания в мотивите на решението.

Решението е окончателно.

Председател:

Членове: